

Промізькі багатокомпонентні обороти, складні слова замінюються економічними лексичними елементами — скороченнями. Скорочення є найбільш динамічними елементами лексики та водночас не найскладнішими в перекладі. Спрощуючи мову, ми звужемо і можливість оскінення дійсності. Додаткових труднощів додає і неминує заініженість їх словникової фіксації.

Специфіка мови скорочень полягає в намаганніх уніфікації значень лексичних одиниць як відображення феноменів дійсності в різних мовах. Тож складність та актуальність проблеми перекладу скорочень і поклене підвищення його інтересу лінгвістів.

Проблемою такого специфічного феномену мови як скорочення опікуються як вітчизняні лінгвісти, так і мовознавці Росії, Білорусії, С. Балонєва, Л. Верба, Є. Волошин, Л. Глуховцева, В. Гончаров, А. Гуманян, Н. Дюканова, О. Єнікеєва, В. Карабан, К. Мєвєвська, І. Мірам, О. Михайлова, В. Нікішина, К. Тарасюк, І. Шевченко, С. Яворська, розробки яких прямо або опосередковано стали істотним внеском у розв'язання проблеми перекладу скорочень та почали лягти в основу нашого дослідження. Крім того, в нашій літературі

Однак насячення мови скороченнями вперше носіє новими аспектами, дає нам нові факти, котрі потребують свого прикладного вивчення. Наразі це обумовлює актуальність досліджень утворення, класифікації та методики перекладу англійських скорочень на українську мову, що і є метою нашої розвідки.

Будь-який переклад є комплексним процесом, який включає не тільки безпосередньо просту заміну однієї лексичної одиниці іншою, скільки врахування варіативності мови, обумовленої лінгвокультурними та етнопсихологічними особливостями нації.

Наразі лінгвістична проблема ажикку та перекладу аббревіатив і скорочень постає проблемою забезпечення єдності форми та змісту, зв'язку звучання, значення та структури, написання. Саме ним пояснюються розбіжності та навіть суперечливості в багатьох методиках розшифрування скорочень як процесу встановлення значення корелата в конкретному контексті та перекладу скорочень лексичних елементів.

Скорочення характеризуються різноманітністю формоворочості, і в сучасному лінгвістичному дискурсі не досягнуто єдності в дефініціях. З цього розмаїття позички нам імпонує вчення скорочень В. Нікішиною: "Скорочення — це такий спосіб словотвору, суть якого складається у відіканні частини основи, що або збігається зі словом, або являє собою словосполучення, об'єднане загальним змістом."

Скорочуватися можуть будь-які фрагменти слова, незалежно від морфемних границь [1]. Тобто скорочення від свого корелата

визначається лише формою при співпадінні за змістом.